

נשאים בחדר

יום האישה
הבינלאומי

רוצה לומר: אתן אלופות

סמלת ש', בת 20, לוחמת בחטיבת החילוץ. בימים אלו בקורס הכנה לקצונה

מצאתי תשמישי קרשה: טליתות, ספרי קודש שנתרו שלמים מבית הכנסת. הרגע הזה, בלב ההרס, נשאר איתי. לכבוד יום האישה אני רוצה לומר תודה. תודה לנשות החטיבה, למג'דית בית הספר שלי, סא"ל י', לחברות שלי שנלחמות איתי כתף אל כתף, ולכל הנשים בחזית ובעורף. אתן אלופות!

במחלקה הכירורגית "בזכות הנשים שבמסדרונות" צילום: דבורת בילינסון

דלתי בבית דתי לאומי. האמת היא שכאשר שאלו אותי אם אני רוצה להתגייס התשובה היתה ברורה מאליה. היה לי ברור שאשרת, והיה לי ברור עוד יותר שזה יהיה בתפקיד משמעותי, אולי אפילו קרבי. רצתי תי להיות במקום שבו מרגישים שהעשייה משנה חיים. שבוע לפני תחילת מבצע שאגת הארי התחלנו את קורס ההכנה לקצונה ויצאנו הביתה. כשבת הטלפון צלצל. המפקדים התקשרו והקפיצו אותנו מייד להגיע למפקד דת החטיבה ולהוות כוח חילוץ נייד ואיכותי. לא חשבתי שכל כך מרד כבר אמצא את עצמי לוקחת חלק באירוע אמיתי. אבל אז הגיעה ההודעה על הנפילה בבית שמש ביום ראשון שעבר.

ברגע ששמענו על הוירה רצנו לאוטובוס ויצאנו לשם. כשהגענו, הכאוס היה מוחלט. רעש, אנשים מוראגים, צוותים רצים ממקום למקום. בתוך כל זה הבנו שברגע צריך אותנו דווקא כמעטפת. התחלנו לעבוד בין הבתים והשכונה שמסביב, לרפוק על דלתות, לשאול מי צריך עזרה, מי זקוק להדגעה, איפה אפשר להושיט יד.

זו היתה זירת ההרס הראשונה שחוויתי. דווקא שם הכי נתי עוד יותר את המשמעות של המדים שאני לובשת. כמה עצם הנוכחות מרגיעה אנשים. כמה הם סומכים על החיילים שיענו, שיכוונו, שיתנו תחושת ביטחון בתוך הבלבול.

במשך נכנסנו גם אל תוך זירת ההרס עצמה, לבצע סריקות למטרות חילוץ. זה היה רגע מרגש וקשה בר ומנית. בתוך ההרסות, כשמסביב הכל מפורק ושבור,

להיות שם עבור אדם אחר

ד"ר שירי דניאלס, המנהלת המקצועית הארצית של עמותת ער"ו וראשת התוכנית לתואר שני בייעוץ חינוכי במכללה למינהל

יום האישה השנה קשה לדבר על חוסן במונחים מופשטים. המלחמה מחזירה את כולנו שוב ושוב אל הפחד הקיומי, אל דריכות הגוף ואל חוסר הוודאות. גם אני יורדת שלוש קומות ביום ובלילה למקלט עם בן הזוג, הילדים והכלבה שלנו, שלא מפסיקה לרעד מחרדה. בין התרעה אחת לשנייה אני חוזרת לעבודה, למילים ולקולות, אל הצורך המיידי בעזרה ראשונה נפשית ובהקשבה שעולה מכל חלקי החברה. ברגעים כאלה מתחדרת אצלי ההבנה שחוסן חברתי אינו מושג תיאורטי. הוא מתקיים במפגש האנושי, ביכולת לבקש עזרה, לקבל עזרה, ולהיות שם עבור אדם אחר ברגע של קושי.

במחלקה הכירורגית "בזכות הנשים שבמסדרונות" צילום: דבורת בילינסון

ד"ר שירי דניאלס, ראשת התוכנית לתואר שני בייעוץ חינוכי במכללה למינהל

עייפות, תחושת שליחות וגאווה

ד"ר רותם אילון, תושבת תל אביב, בת 43. כירורגית, תומחת לרופאה דחופה וטראומה. נשואה לרופא ואם לשניים

ל קראת יום האישה הבינלאומי אני עדי צדת לרגע לחשוב על הדרך שלי - בין העבודה בבית החולים לבית, בין מצבי חירום לשגרת משפחה. אני בת 43, רופאה מומחית בכירורגיה דחופה וטראומה בבית החולים בילינסון. העבודה במקצוע הזה דורשת חרות, אחי ריות ויכולת לקבל החלטות בזמן קצר מאוד, לעיתים ברגעים שבהם כל דקה קובעת. זהו מקצוע אינטנסיבי, כזה שמי כניס אותך אל הרגעיים השבריריים ביותר בחייהם של אנשים - ודורש להיות שם

במלוא הריכוז, הידע והלב. ובמקביל, בבית מחכים לי שני ילדים בגיל בית ספר יסודי. המעבר בין חרדי ניד תוח לבית, בין החלטות גורליות לשאלות קטנות של סוף יום, הוא חדר לפעמים, אבל גם מוכיח לי בעל יום למה הכל חשוב כל כך. גם בן זוגי הוא רופא. בשגרה, ובמיוחד בזמן המלחמה, החיים שלנו כוללים לוח זמן נים מתואם: מי יוצא לתרונות ומי נשאר עם הילדים, מי חוזר מאוחר ומי עוד בשיעורי הכיתה. זו מציאות שמביאה איתה עייפות ודאגה יחד עם תחושת שליחות משותפת וגאווה במה שאנחנו עושים.

רותם אילון, "להיות שם עבור אחרים"

כשאני חושבת על יום האישה, אני חר שבת בעיקר על הנשים סביבי במסדרון גות בית החולים בילינסון - רופאות, אחיות ונשות במקצועות פרהדפואיים שמגיעות בכל יום מחדש, גם בתקופות הקשות ביותר, וממשיכות לטפל, להחזיק ולהיות שם עבור אחרים. עבודת הצוות שלנו היא הבסיס לטיי פול הטוב ביותר!

אולי זה הסיפור האמיתי של הדרך הזו: היכולת לעבוד בין עולמות שונים מאוד, ולשאת איתך בכל אחד מהם אותה מחויבות עמוקה לחיים, למטופלים ולמשפחה. להיות חלק מהדרך הזאת - זו זכות גדולה!

בין טכנולוגיה לאמפתיה

אורליה בן דוד, מורה לכימיה באורט מקיף א' אשקלון ומובילת החדשנות ברשת אורט

לה ימים היסטוריים. מבצע שאגת הארי שוב הפך לנו את המציאות ברגע אחד. דלתות בתי הספר נסגרו, והלמידה עברה כולה למרחב הדיגיטלי. כשאני פותחת את החום ורואה את הריבועים הקטנים האלו, כשיש מתח תמידי ברקע והלב שלי עם התלמידים, אני מבינה שהתפקיד שלי השתנה. לפני הכל, לפני הכימיה והחומר הלימודי, אני שם כדי לשאול אותם מה שלומם. בימים אלה אנחנו המורים הפכנו ליועג של שפיות. אנחנו שם כדי לעטוף את התלמידים ואת המשפחות שלהם ברגישות ובמסירות, וזה מה שבונה את החוסן של כולנו כאן בעורף.

כמורה לכימיה אני רגילה לראות את התלמידים שלי במעבדה, בין מבחנות לניסויים, כשהם שואלים שאלות מנהיגות נשית בעולם החדש היא בדיוק השילוב הזה שבין טכנולוגיה לאמפתיה. היכולת להחזיק כיתה שלמה בריכוז רך היום, כשבחזן המציאות לא פשוטה, היא קודם כל היכולת לראות את הילד שמאחורי המצלמה ולתת לו יד, גם אם זה מרחוק.

אורליה בן דוד, "לעטוף את התלמידים"

כסוף, אני לא רק מלמדת אותם על קשרים כימיים, אלא על קשרים אנושיים ועל איך להישאר חזקים כמי ציאות משתנה. כשאנחנו מצליחים להצית סקרנות, או פשוט לתת רגע של שקט ררך המסך, אנחנו מחזקים את הרוח הבא שלנו.

לרגל יום האישה הבינלאומי, ארבע נשים - רופאה כירורגית, מורה בתיכון, מנהלת עמותה וסמלת ביחידת החילוץ - כתבו במילותיהן איך הן רואות את עצמן, את תפקידיהן ואת מקומן בישראל 2026

- מעוררות השראה
- נעם (דבול) דביר ומיטל יסעור בית אור